

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

DNR-4.720.42.2019.KS

Warszawa, 14.04.2020 r.

DECYZJA DNR-1/17/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy Gotel spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w miejscowości Porosły-Kolonia z 3 marca 2020 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt 2, nakładającego karę pieniężną w wysokości 700 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa - adaptera do gniazdka 230 V, model K242B.

UZASADNIENIE

Pismem z 3 marca 2020 r. (wplynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 5 marca 2020 r.) przedsiębiorca Gotel spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

spółka komandytowa z siedzibą w miejscowości Porosły - Kolonia (dalej jako „strona postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. w zakresie pkt 2 decyzji. We wniosku przedsiębiorca wniósł o odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Strona postępowania zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 i art. 33a ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047 z późn. zm.) (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów) oraz prawa procesowego, tj. art. 189f § 1 ust. 1 i art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256), (dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”).

Pismem z 11 marca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Jednocześnie Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o przekazanie wszystkich dowodów które potwierdzają zawarte we wniosku twierdzenia. Strona postępowania nie ustosunkowała się do tego pisma ani nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Postępowanie administracyjne w sprawie ogólnego bezpieczeństwa adaptera do gniazdka 230 V, model K242B (dalej także jako „adapter”) zostało wszczęte przez Prezesa UOKiK w związku z przekazanymi przez Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej aktami kontroli.

W wyniku przeprowadzonej oceny organoleptycznej inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej stwierdzili, że adapter może stwarzać zagrożenie dla użytkowników z uwagi na nieprawidłowości w zakresie konstrukcyjnym - konstrukcja gniazda adaptera umożliwia włożenia do jednego gniazda tylko jednego kołka wtyczki, podczas gdy drugi kołek wiodący prąd pozostaje elementem dostępnym dla dotyku, co jest niezgodne z pkt 10.3 normy PN-IEC 60884-1:2006/A1:2009

„Gniazda wtyczkowe i wtyczki do użytku domowego i podobnego. Część 1: Wymagania ogólne” (dalej jako „norma PN-IEC 60884-1:2006/A1:2009) i pkt 10.3 PN-IEC 60884-2-5:2002, „Gniazda wtyczkowe i wtyczki do użytku domowego i podobnego. Część 2-5 Wymagania szczegółowe do rozgałęźników wtyczkowych” (dalej jako „norma PN-IEC 60884-2-5:2002”). W świetle ww. punktów norm, nie powinno być możliwe zetknięcie kołka wtyczki z tulejką stykową gniazda wtyczkowego, gdy możliwe jest dotknięcie innego kołka. Przypadkowe włożenie tylko jednego kołka wtyczki urządzenia podłączonego do adaptera powoduje, że na drugim kołku może pojawić się napięcie sieciowe.

Opierając się o ustalenia kontroli, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego i pismem z 22 października 2019 r. zawiadomił przedsiębiorcę Gotel sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w miejscowości Porosły- Kolonia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego. W tym samym piśmie poinformował przedsiębiorcę będącego stroną postępowania, że w przypadku podjęcia decyzji o wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez adapter, powinien przedstawić potwierdzające to dowody w terminie 14 dni od otrzymania pisma, jednocześnie wskazując te dowody. Pismo zostało odebrane przez stronę postępowania 29 października 2019 r. co oznacza, że wyznaczony termin upłynął 12 listopada 2019 r.

Pismem z 7 listopada 2019 r. strona postępowania przekazała oświadczyła, że jest importerem adaptera, który zakupiła w Chinach w łącznej ilości 3000 sztuk. Strona postępowania oświadczyła, że wprowadziła na polski rynek 2049 szt. produktów oraz sprzedała 600 szt. adaptera konsumentowi z Białorusi Strona postępowania oświadczyła, że podjęła działania polegające na poinformowaniu swoich dystrybutorów (9) o zagrożeniach stwarzanych przez adapter, zwracając się do nich z prośbą o podanie stanów magazynowych lub przesłanie oświadczeń o nieposiadaniu adaptera na stanie magazynowym. W tym samym piśmie strona postępowania przekazała informację, że nie posiada już tego produktu. Pismem z 25 listopada 2019 r. strona postępowania przekazała dokumenty potwierdzające zwrot 50 sztuk produktu przez jej kontrahenta oraz poinformowała o przekazaniu zwróconego adaptera do utylizacji. Na dowód podjętych działań strona postępowania przekazała materiał dowodowy: fakturę korygującą, kartę przekazania odpadu oraz dokumentację fotograficzną.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. Prezes UOKiK umorzył postępowanie administracyjne w sprawie ogólnego bezpieczeństwa adaptera w związku z usunięciem przyczyn zagrożeń stwarzanych przez produkt (pkt 1 sentencji decyzji) i nałożył na stronę postępowania karę pieniężną

w wysokości 700 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa (pkt 2 sentencji).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy

obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli w przypadku rozstrzygnięcia złożonego z kilku odrębnych punktów strona wskazuje w odwołaniu, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną tylko w określonej części, którą uważa za niekorzystną, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i obejmować rozpoznaniem i rozstrzygnięciem całą sprawę administracyjną. W takiej sytuacji ta część decyzji, którą strona nie objęła odwołaniem zyskuje przymiot ostateczności z upływem terminu do odwołania. W związku z tym, organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżoną część decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide m.in.*: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że strona postępowania zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji nr DNR-1/6/2020, rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 tej decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem, a więc pkt 2 decyzji, nakładającego na stronę postępowania administracyjną karę pieniężną w wysokości 700 zł.

Gotel sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w miejscowości Porosły – Kolonia jest producentem adaptera do gniazdka 230 V, model K242B w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym za producenta uznaje się przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela – importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na

terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. W oświadczeniu z 7 listopada 2019 r. strona postępowania potwierdziła, że jest importerem adapterów i przedstawiła dowody potwierdzające nabycie 3000 sztuk produktu od chińskiego dostawcy.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku braku polskich szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów lub norm będących transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów albo jeżeli produkt nie jest zgodny z tymi normami, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności z uwzględnieniem spełnienia wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej będących transpozycją norm europejskich innych niż normy uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Ponieważ normy PN-IEC 60884-1:2006/A1:2009 „*Gniazda wtyczkowe i wtyczki do użytku domowego i podobnego. Część 1: Wymagania ogólne*” oraz PN-IEC 60884-2-5:2002 „*Gniazda wtyczkowe i wtyczki do użytku domowego i podobnego. Część 2-5 Wymagania szczegółowe do rozgałęźników wtyczkowych*” są wyżej opisanymi rodzajami norm, Prezes UOKiK dokonał oceny bezpieczeństwa adaptera z uwzględnieniem określonych w nich wymagań.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Z badań organoleptycznych przeprowadzonych przez Inspekcję Handlową wynika, że adapter może stwarzać zagrożenie dla użytkowników z uwagi na nieprawidłowości w zakresie konstrukcyjnym. Stwierdzono bowiem, że konstrukcja gniazda adaptera umożliwia włożenia do jego gniazda tylko jednego kołka wtyczki, podczas gdy drugi kołek wiodący prąd pozostaje elementem dostępnym dla dotyku. Wskazane nieprawidłowości mogą stwarzać ryzyko porażenia prądem elektrycznym użytkowników produktu, w tym dzieci, które mogą

mieć ułatwiony dostęp do adaptera, ponieważ najczęściej jest on montowany w gniazdach sieciowych umieszczonych w niewielkiej odległości od podłogi.

Mając na uwadze wyniki kontroli Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK uznał, że adapter nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stwarza zagrożenie dla zdrowia lub życia użytkowników. Przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania nie przedstawił żadnych dowodów które by przeczyły temu ustaleniu ani w toku postępowania prowadzonego w I instancji, ani w złożonym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające Prezesa UOKiK do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej. Wbrew stanowisku strony postępowania, przepis ten nie uzależnia możliwości nałożenia kary pieniężnej od tego, czy przedsiębiorca był świadomy tego, że produkt nie jest bezpieczny ani też od podjęcia przez niego działań w celu jego wycofania z rynku.

Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest ich sankcyjny charakter, dzięki któremu stanowią one instrument urzeczywistnienia nakazów i zakazów publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna to określona w ustawie sankcja o charakterze pieniężnym, nakładana przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29).

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji

nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Strona postępowania w złożonym wniosku wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK zważył więc, czy w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki określone w art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania.

Aby możliwe było odstępianie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017). Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Zaprzestanie przez stronę naruszenia prawa, to przywrócenie przez stronę postępowania stanu zgodnego z prawem (art. 189f KPA Adamiak 2017). Zgodnie z innym przedstawionym stanowiskiem (art. 189f KPA red. Wierzbowski, 2019) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Uznać należy zatem, że wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, *etc.* Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstępianie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach. Tymczasem jak zauważył Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji, strona postępowania wprowadziła na rynek znaczną liczbę adapterów (2 649 sztuk), z czego tylko 50 sztuk zostało zwróconych, co niewątpliwie przekłada się na znaczny zasięg naruszenia. Prezes UOKiK uznał także, że adaptory stwarzają ryzyko porażenia prądem elektrycznym i uznał je za poważne zagrożenie dla konsumentów. Trzeba także zauważyć, że ze względu na sposób montowania tych produktów (w gniazdkach elektrycznych, umiejscowionych zazwyczaj w niewielkiej wysokości od podłogi) stwarzają one także ryzyko dla dzieci, które są grupą konsumentów podlegającą szczególnej ochronie. Konkludując, w ocenie Prezesa UOKiK, wbrew stanowisku strony postępowania zawartym we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zasadnie uznano, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie zostało w znaczący sposób naruszone, a tym samym nie można uznać, że w niniejszej sprawie występuje przesłanka znikomego naruszenia prawa. W związku z tym, Prezes UOKiK podtrzymuje wyrażoną w zaskarżonej decyzji opinię, że pomimo iż strona postępowania zaniechała naruszenia prawa, nie ma podstaw do odstępiania od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny

uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

Prezes UOKiK rozważył także pozostałe podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy argumenty.

Strona postępowania twierdzi, że nie miała świadomości, że wprowadzane przez nią na rynek produkty nie są bezpieczne.

W związku z podniesionym argumentem należy przypomnieć, że podstawowym obowiązkiem producenta jest wprowadzanie na rynek wyłącznie bezpiecznych produktów. Oznacza to, że producent jeszcze przed wprowadzeniem produktu na rynek powinien upewnić się, że jego produkt jest bezpieczny. W opinii Prezesa UOKiK, strona postępowania naruszyła ten obowiązek. Strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów (np. wyników badań) z których by wynikało, że ten obowiązek wypełniła. Co więcej, dla stwierdzenia, że wprowadzane przez nią na rynek produkty nie są bezpieczne wystarczająca była ocena organoleptyczna. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania decydując się na wprowadzenie adapterów na rynek zaniechała sprawdzenia, czy są one bezpieczne, a tym samym naraziła na niebezpieczeństwo ich użytkowników. Prezes UOKiK ponownie także podkreśla, że nie podziela stanowiska strony postępowania o niewielkiej ilości tych produktów zwłaszcza, że liczba osób narażonych na zagrożenia przez nie stwarzane jest znacznie większa, niż liczba produktów – w przypadku ich używania w domu są to wszyscy domownicy, także dzieci i osoby starsze.

Strona postępowania zakwestionowała także sposób wyliczenia w zaskarżonej decyzji korzyści majątkowej. W jej ocenie, korzyść ta wyniosła o połowę mniej niż wskazał to w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK. W jej opinii Prezes UOKiK powinien uwzględnić fakt, że strona postępowania za każdy adapter zapłaciła 0,46 zł.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją. Judykatura niejednokrotnie wskazywała na zasadność stosowania kryterium wysokości uzyskanej korzyści majątkowej przy ustalaniu wielkości kary pieniężnej wymierzonej na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Przywołać można m.in. wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 1967/10, w którym stwierdzono, że w sprawach z zakresu ogólnego

bezpieczeństwa produktów należy brać pod uwagę wysokość korzyści majątkowej. Do pojęcia „korzyści majątkowej” WSA w Warszawie ustosunkował się również w wyroku z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12, w którym uznał, że przy ustalaniu wysokości kary należy odnieść się do wartości uzyskanej przez wprowadzenie artykułów do obrotu, a podstawą jej ustalania powinna być cena sprzedaży lub cena, za którą mogły być sprzedane zakwestionowane produkty.

Prezes UOKiK celowo więc nie bada, jakie koszty zakupu, dystrybucji, magazynowania, transportu, wysyłki czy sprzedaży poniósł przedsiębiorca. Zasadność zastosowania tego pojęcia potwierdził WSA w Warszawie, który stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”* (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK ustalił, że korzyść majątkowa jaką uzyskała strona postępowania w wyniku sprzedaży 2 599 sztuk adapterów które nie są bezpieczne wyniosła 2 599 zł. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na przekazanym przez stronę postępowania zestawieniu rozchodów z których wynika, że produkty te były sprzedawane po cenie 1 zł. . Ustalając wysokość kary Prezes UOKiK uwzględnił także 50 sztuk adapterów zwróconych stronie postępowania przez jednego z dystrybutorów.

Dodatkowo, odnosząc się do stanowiska strony postępowania zawartego we wniosku, jakoby korzyść majątkowa miała wpływ na znikomą wagę naruszenia prawa należy wyjaśnić, że ani ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ani Kodeks postępowania administracyjnego takiego związku nie przewidują.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdziła, że nie uchylała się od wykonania obowiązków nałożonych w postanowieniu z 3 października 2019 r. i niezwłocznie po jego otrzymaniu przystąpiła do ich wykonania. Twierdzi także, że

zachowała należyta staranność w wypełnieniu tych zobowiązań. Podkreśliła także brak otrzymania skarg.

W związku z tym należy zauważyć, że za okoliczności łagodzące w niniejszej sprawie, które wpłynęły na obniżenie kary pieniężnej, Prezes UOKiK uznał fakt, że strona postępowania podjęła współpracę z organem nadzoru, a także brak skarg i reklamacji dotyczących adapterów i krótki okres ich wprowadzania na rynek. Wszystkie te okoliczności wpłynęły na wysokość nałożonej kary – należy przypomnieć, że ustawa jako górną granicę zagrożenia za wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny przewiduje 100 000 zł.

Niezależnie od przedstawionych przez stronę postępowania argumentów, Prezes UOKiK ponownie dokonał oceny pozostałych przesłanek jakie zostały uwzględnione przy wymierzaniu nałożonej na nią kary pieniężnej. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt ISA/Wa 3597/14 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.” Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Jak to już zostało, strona postępowania nie dopełniła tego obowiązku – nie sprawdziła, czy produkty jakie zamierza wprowadzać na rynek są bezpieczne. Słusznie także Prezes UOKiK uznał znaczną ilość adapterów a także długi okres obowiązywania norm, w oparciu o które było oceniane ich bezpieczeństwo za okoliczności obciążające stronę postępowania. Dodatkowo, ocena bezpieczeństwa w tym przypadku mogła zostać dokonana organoleptycznie i nie wymagała dużego zaangażowania czy też ponoszenia nakładów finansowych.

Zgodnie z art. 80 w zw. z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały

materiał dowodowy, a to czy dana okoliczność została udowodniona ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii organu II instancji w niniejszej sprawie prawidłowo oceniono zebrany w sprawie materiał dowodowy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł oraz przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Strona postępowania w złożonym wniosku ograniczyła się do polemiki z zaskarżoną decyzją, nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Jak trafnie stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny *„Nie jest prawidłowy wniosek, że w sytuacji, gdy strona kwestionuje ustalenia organu administracji, a nie przedstawia dowodów potwierdzających jej twierdzenia, na organie administracji spoczywa ciężar dowodzenia faktów mających przemawiać przeciwko ustaleniom poczynionym przez ten organ”* (wyrok NSA OZ w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1605/96).

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, że zaskarżony pkt 2 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. jest prawidłowy. Wszystkie okoliczności istotne dla sprawy – w tym okoliczności podnoszone przez stronę postępowania – zostały wszechstronnie rozważone i ocenione, a wydana decyzja jest ich logiczną konsekwencją. Tym samym, pkt 2 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. powinien pozostać w obrocie prawnym.

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji orzekł jak w sentencji decyzji. Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylecia lub zmiany zaskarżonego pkt 2 decyzji nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r.

W opinii Prezesa UOKiK, zaskarżona decyzja spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 15zżs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 z późn. zm.), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, począwszy od 31 marca 2020 r. bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych, a także w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Jednocześnie jednak, czynności dokonane w tym okresie są skuteczne.

Oznacza to, że wskazany w zaskarżonej decyzji nr DNR-1/6/2020 z 18 lutego 2020 r. termin na uiszczenie kary pieniężnej i termin na wniesienie skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wskazany w pouczeniu, rozpoczną bieg po zniesieniu obowiązującego stanu epidemii. W przypadku dokonania tych czynności w tym okresie, będą one skuteczne.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.) strona postępowania

zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Jadwiga Gunerka
Zastępca Dyrektora Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/